

delen er øvet i Pyntning, og enkelte kan drive det til Virtuositet, og af Materiale anvendes ca. 220,000 kg. Granpyntningen giver saaledes Arbejde til mange, ikke alene paa Kirkegaardene, men ogsaa i Plantagerne, hvorfor man samfundsmæssig set maa glæde sig over det store Omfang, denne Sag efterhaanden har faaet.

Da Billedmaterialet bedst forklarer Fremgangsmaaden ved Pyntningen, skal jeg ikke her komme nærmere ind paa denne Side af Sagen, men opfordre alle, der beskæftiger sig med Kirkegaardsdrift, at udvise Interesse for denne smukke Skik.

Stenene tale.

Indskrifter, Symboler, Skulpturer.

Tre populære Foredrag af Stiftsskriver, Dr. C. W. Westrup.

IV. Gravmæler fra den yngre Middelalder.

I den ældre Middelalder havde det kun været de højeste Gejstlige eller Kirkens Stifter forundt som en særlig Ære at stedes til Hvile inden for Kirkens Mure. Men fra henimod Slutningen af det 13. Aarhundrede bliver det – indenfor Gejstligheden, Adelen og den velstillede Borgerstand – almindelig Skik at begrave i selve Kirken. Og denne Forandring i Begravelsesskikkene medfører en væsentlig Ændring i Gravstenens hele Behandling og Udsmykning. Af praktiske Hensyn bliver det nødvendigt at gøre Stenene, der snart dækker hele Kirkens Gulv, lette at befærde. Den glatte, navnlig fra Øland indførte Kalksten afløser den ru og haarde fra Marken hentede Granit. Og for at faa Stenene saa flade som muligt, udføres de ornamentale og figurlige Prydelser ikke som tidligere i Relief, men i Omrids med indhugne Linier.

Ogsaa et religiøst Motiv har dog sikkert her gjort sig gældende. Ud fra fromme Betragtninger over den rette Ydmyghed havde allerede i Slutningen af det 12. Aarhundrede de strenge Cisterciensere, der jo ogsaa herhjemme vandt stor Anseelse, stillet et udtrykkeligt Krav om, at Gravmælerne ikke maatte *hæve sig* op over Kirkens Gulv.

Samtidig med, at det dekorative saaledes træder i Stedet for det monumentale i Stenens plastiske Udsmykning, sker der ogsaa i Monumentets *Komposition* en væsentlig Ændring. Indskriften, der nu saa godt som altid er til Stede, anbringes i Reglen langs hele Stenens Rand. Og Hjørnerne smykkes jævnlig med smaa dekorative Prydelser, med Kors eller firbladede Rosetter, senere med Evangelisttegnene (Menneskebarnet, Løven, Oksen og Ørnen), der i Reglen er indfattede af Cirkler.

I grafisk Henseende – d. v. s. med Hensyn til Bogstavformerne – sker der i det 14. Aarhundredes sidste Halvdel den Ændring, at Minusklen, hvorefter som bekendt den

gotiske Skrift har udviklet sig, begynder at fortrænge det store Bogstav, Majusklen.

Stenene fra den ældre saakaldte „gotiske“ Tid, fra Begyndelsen af det 14. til noget ind i det 15. Aarhundrede, er i deres hele Udstyrelse gennemgaaende ganske enkle, ofte yderst simple. Randindskriften og Hjørnedekorationerne udgør i Reglen Stenens væsentlige, undertiden dens eneste Udsmykning.

Paa Mindesmærker over Adelige findes dog allerede jævnlig paa Stenens Midte Adelsskjoldet med Slægtsvaabenet indhugget. En sjelden Gang ser vi endvidere paa gejstlige Sten Kalken og Hostien, over hvilken Herrens velsignende Haand er ududstrakt. Endelig møder vi allerede nu enkelte Gravstene over Gejstlige og Adelige, hvor den Afdøde med indridsede Linier er afbildet i *legemsstor Figur*. I *Sorø Kirke* findes saaledes Stenen over Roskildebispen Jens Krag († 1300), der er fremstillet i fuldt Ornat med Krumstaven i den venstre Haand og den højre løftet til Velsignelse. Og i *Tyrsted Kirke* i Vejle Amt ser vi det omtrent samtidige Gravminde over Petrus, kaldet *Kæller*, med det skønt tegnede Billede af den Døde i Pilgrimsdragt med Stav og Palmegren. Fra Aarhundredets sidste Halvdel har vi i *Kjeldby Kirke* paa Møen det mægtige, kulturhistorisk saa værdifulde Gravmæle over Ridder Henning Molteke († 1326) og hans Hustru Fru Elsebeth og Rigsraad Fikke Moltekens Hustru, Fru Kirstine († 1347). De tre Figurer er afbildede indenfor en tredelt arkitektonisk Ramme af slanke søjlebaarne Arkader. Foroven ses tilhøjre Moltekernes Slægtsvaaben.

Den Trang til en fyldigere ornamental Udstyrelse, der – omend svagt – mærkes allerede i den sidste Halvdel af det 14. Aarhundrede, gør sig kraftigere gældende i den følgende Tid. Kompositionen er den samme som tidligere. Langs Stenens Sider anbringes den nu ofte stærkt abbrevierede Indskrift og i Hjørnerne Evangelisttegnene.

Peder Kæller-Stenen. Tyrsted Kirke.

Stenens Midte smykkes med Familievaabnene, saafremt den Afdøde var adelig, og med et religiøst Symbol, i Reglen Kalken med Hostien, saafremt Stenen dækkede over en Gejstlig. Men i Stenens hele Behandling møder vi i det 15. Aarhundrede en stadig større Lyst til at give alle Enkelthederne en fyldigere og rigere Udstyrelse. Evangelisttegnene er, som vi ser det paa Stenen ved Indgangen til Sakristiet i Roskilde Domkirke over Ridder Martinus Johannes († 1448), ofte indfattede i en Ramme, der er dannet af en Kvadrat, fra hvis fire Sider Halvcirkler skyder sig ud. Undertiden fortsættes den ofte pynteligt udhugne Indskrift – saaledes som paa Stenen over Biskop Niels Skave († 1500) i Roskilde Domkirke – i flere Linjer trukne tværs over Stenen. I det anselige Gravminde i St. Hans Kirke i Odense over Rigens Marsk Clavs Rønnow († 1486) og hans Hustru naar Tidens Trang til ornamental Udsmykning Højdepunktet. Stenen er rigt prydet.

Paa Gravminderne over høje Gejstlige og Adelige ser vi nu oftere end tidligere den Afdøde gengivet i *legemsstor Figur*, endnu som Regel med indhugne Linjer, jævnlig dog ogsaa i fladt Grundrelief. Fra Aarhundredets Begyndelse har vi i Koromgangen i Roskilde Domkirke den anselige, lidt kolde, men fornemme, graablaa Sten over Dronning Margrethes Kansler, Roskildebispen Peder Jensen Lodehat († 1416) „med Broder og Søster“, og fra Aarhundredets Slutning i St. Birgittes Kapel den kendte, i sin Komposition og Udsmykning om Lodehatstenen mindende Gravsten over Kapellets berømmelige Stifter, Universitets første Kansler, „den ærværdige Fader Hr. Oluf Mortensøn, engang Biskop i Roskilde“ († 1485). (Fortsættes).

Bryske-Stenen og Rønnow-Stenen i Odense St. Hans Kirke.

Den runde Brønd, der ligesom den firkantede har faaet sin Form efter de Omgivelser, den skal anbringes under, udføres efter samme Princip: let Adgang til Vand uden Risiko for at blive vaad.

Brønden udføres af Singelbeton, der, naar den er tilstrækkelig hærdet, afbørstes, saa Stenene kommer smukt og rent frem, indvendigt pudses Brønden dog i Vandstandshøjde. Brøndens Fod er støbte Fliser med Riller med Fald mod Fodrenden, der som ved den firkantede, er i Forbindelse med en Afløbsbrønd.

Rækværket udføres af bruneret Metal, det samme gælder Flyderen, hvis Overdel er formet som en Blomst; naar Flyderen synker, vil Vandet trænge ud som en Kaskade mellem Blomsten og Flyderens Underdel.

Begge Brønde er forsynet med Overløb, der er ført ned til Fodrenden.

Stenene tale.

Indskrifter, Symboler, Skulpturer.

Tre populære Foredrag af Stiftsskriver, Dr. C. W. Westrup.

IV. Gravmæler fra den yngre Middelalder.

(Fortsat).

Af de forholdsvis faa Portrætter over Adelige bør lige nævnes det (desværre stærkt slidte) saare smukt komponerede Dobbeltmindesmærke i St. Hans Kirke i Odense over Gert Bryske († 1441) og hans Hustru Fru Elsebeth Hemmingsdatter Kabel. Baade ved sin Skønhed og sin store kulturhistoriske Værdi er det et af de mærkeligste Gravminder fra den yngre Middelalder. Ridderen er fremstillet fuldt vaabenklædt med den lange Kappe over Rustningen. Den venstre Haand hviler paa det store Slagsværd, i den højre holdes Lansen, der øverst er smykket med en Fane. Fru Elsebeth er iført den folderige Enkedragt med flagrende Hovedlin. Hun bøjer sig hen imod sin Husbond og rækker ham en Blomst. Forneden ses Slægtsvaabnene (Se S. 84). Paa det mægtige Monument, som Rigens Raad og Hofmester Otte Nielsen (Rosenkrantz) i Aaret 1470 lod sætte i det Kapel, han byggede ved Graabrødrenes Klosterkirke i Randers til Minde om sin afdøde Hustru Fru Else og deres unge Datter, ser vi i to Arkader, der er adskilte ved et slankt gotisk Taarn, Hr. Otte med Hustru og Datter afbildet i fladt Relief. Hr. Otte er fremstillet i fuld Rustning med Bækkenhjælm og Ringbrynje med tætsluttende Læderkøllert. Med den venstre Haand støtter han sig til Sværdet, medens den højre hviler paa Brystet. Fru Else er iført en folderig Klædning. Paa Hovedet bærer hun en pyntelig, i Randen udtunget Kappe. I den venstre Haand holder hun en Bog. Paa Stenens Midte under det gotiske Taarn ses Datterens nydeligt tegnede Ungpigeskikkelse med frit bølgende Haar og Hænderne samlede foran paa Brystet. Figurerne er delvis tænkt som *liggende* med Hovedet hvilende paa en Pude.

I Modsætning til de romanske Gravsten bærer Stenene fra den yngre Middelalder saa godt som altid en – paa Latin affattet – Indskrift, der i Reglen ikke blot nævner den Dødes Navn, men ogsaa giver Oplysning om, *hvilken* Stilling den Døde indtog i Samfundet, og *naar* han døde. Indskriften begynder i Almindelighed med: *Hic jacet* . . . [Her hviler . . .]. Senere: *Anno Domini . . . obiit* [„I det Herrens Aar døde . . .“]. Derefter nævnes den Dødes Livsgerning (*sacerdos, canonicus, civis*). Jævnlig slutter Indskriften med en Bøn for den Døde, skrevet paa Latin: *In pace requiescat* („Hvil i Fred“) eller med en Opfordring til at bede for den Døde: *Orate pro eo* („Beder for ham“).

I Modsætning til tidligere lægger man nu Vægt paa at fortælle Efterverdenen ikke blot, *hvem* den Døde er, men ogsaa, *hvad* han har været, og *naar* han døde. Det individuelle, det, der er ejendommeligt for denne bestemte Personlighed, tillægges atter Betydning. Og samtidig hermed mister Gravmindet sin tidligere abstrakte religiøse Karakter. Religiøse Billeder og Symboler kendes saa godt som ikke. Vi ser hverken Frelseren eller den tronende Kristus, ikke Gudslammet eller Keruber eller Engle. Selv Korset, der tidligere saa ofte beherskede den hele Sten, kendes kun i enkelte Tilfælde som et Ornament, som et lidet, Indskriften viende Tegn. Og af religiøse Symboler møder vi kun Evangelisttegnene og – paa de gejstlige Sten – Kalken med Hostien. Gravstenen er blevet ligesom *samfundsborgerlig*.

Paa Stenene fra det 14. Aarhundrede er det kun yderst sjældent, at vi møder en længere Indskrift. Og selv i disse Tilfælde er Indholdet – som paa Sorø-Stenen over Biskop Jens Krag, hvor Indskriften undtagelsesvis er formet i Vers – blot historisk berettende. Det er ganske enestaaende, naar Indskriften paa Stenen over Nicolaus *camerarius* fra Aarhundredets Begyndelse indvies med:

In nomine patris et filii et spiritus sancti...

(„I Faderens, Sønnens og den hellige Aands Navn“).

Indskrifterne paa Stenene fra det 15. Aarhundrede er væsentlig formede som tidligere. I Aarhundredets sidste Halvdel afløses blot *Hic jacet...* med det senere saa almindelige *Hic sepultus est...* („Her er begravet“). Først fra Aarhundredets Slutning møder vi paa enkelte gejstlige Sten Indskrifter, der giver Udtryk for en religiøs Forestilling: *Pax bona merces ei – et velut hic ponor sic perit orbis honor* („saaledes som jeg ligger her, saa forgaar og Verdens Herlighed). Og det er først paa Gravmindet i Roskilde Domkirke over Biskop Niels Skave († 1508), at vi ser en længere abbrevieret religiøs Indskrift:

Propter nomen tuum domine propiciaberis peccato meo multum est enim.

(„Formedelst dit Navn, Herre, vær mig min Synd naadig, thi min Synd er svarlig“).

Indtil henimod Reformationstiden er Indskriften saa godt som altid affattet paa Latin. Fra det 15. Aarhundrede findes kun ganske faa Indskrifter paa Dansk og da altid paa Gravsten over Ikke-Gejstlige. Efter kort at have nævnt Navn og Dødsaar slutter Indskriften med: „Herren frelse min Sjæl af Nød“ eller „Hvis Sjæl Gud have evindeligt“ eller lignende. I Roskilde Domkirke findes Dansk første Gang benyttet paa Gravstenen i Nordre Sideskib over Landsdommeren i Skaane Lage Urne († 1530). Indskriften slutter med det paa Latin skrevne Bibelsprog, det senere ofte benyttede Skriftsted:

„Jeg skal aabne Eders Grave og føre Eder op af dem“.

(Sluttes).

*

*

*

V. Gravmæler fra Sengotik og Renæssance.

Efterhaanden som vi kommer ind i det 16. Aarhundrede og nærmer os *Renæssancen*, møder vi i Gravstenens Udsmykning en stadig stærkere Trang til i Enkelt-hedernes Udformning at skabe noget nyt. Kompositionen er endnu væsentlig den samme. Men i Indskrifterne, der vedblivende er udførte med Minuskler, behandles nu Bogstaverne med større Pyntelighed. For at skaffe Plads langs Stenens Sider til længere Indskrifter, rigt ornamenterede Initialer eller dekorative Prydelser, trænges de enkelte Ord stadig stærkere sammen til ofte vanskeligt læselige Abreviaturer. Ikke sjældent er Indskriften ført videre paa en Baandslyngning ned over Stenens Hovedflade. Paa Baandets Slyngninger er da undertiden – som paa den stilistisk smukke Gravsten i *Roskilde Domkirkes* søndre Sideskib over Kanniken *Olaus Andrea* († 1527) – yderligere udhugget allegoriske Figurer (Kalken, Tornekronen med de tre Nagler, et Dødningehoved). Og Familievaabnene, der nu ikke sjældent breder sig over Stenens Midte, afbildes jævnlgt symbolsk som ophængt i en Rem over en afkvistet Gren.

I Midtskibet i *Roskilde Domkirke* har vi fra denne sent-gotiske Tid et saare skønt Gravminde i den mægtige, svagt rødlig-gule Kalksten over „den ærværdige Fader Hr. *Johan Jepsen*, engang Biskop i Roskilde“ († 1512), hvor den typisk gotiske Komposition, Randindskriften, Evangelistsymbolerne i Hjørnefelterne og Vaabenskjoldet paa Stenens Midtflade, brydes med det nye, der omend endnu kun usikkert begynder at arbejde sig frem, den stadig stærkere Trang til rigere Udstyrelse. Randindskriften, der er samlet paa Stenens større øvre Del for at give Plads forneden til Mindetavlen over Broderen, er prydet med fine Initialer. Evangelisttegnene er omgivet af Kvadrater, der skærer hinanden. Og midt paa Stenens øvre Flade er afbildet Krumstaven og Bispehuen samt Ravensbergernes Vaabenskjold. I Hjørnet forneden rigt ornamenterede Slægtsvaaben.

Fra det 16. Aarhundredes Midte foregaar der efterhaanden en væsentlig Ændring i selve Monumentets *Komposition*. Randindskriften og Hjørnedekorationerne forsvinder. Paa Stenens Hovedflade anbringes nu Indskriften ligesom paa en Tavle, som Regel indfattet i en arkitektonisk Ramme, der foroven er smykket med det for Renæssancen ejendommelige, af et Cirkelsegment omgivne vifteformede Ornament eller et rigt ornamenteret Gavlfelt, og som forneden bærer Familievaabnet (eller et Skjold med Afdødes Bomærke) eller ender i stiliserede Bladformer. Rammen er ofte prydet med korinthiske eller joniske Halvsøjler. Og i Gavlfeltet eller paa Stenens nederste Del findes jævnlgt en allegorisk Fremstilling (Kristus som den gode Hyrde med Lammet paa Skulderen eller Kristusbarnet med Jordkuglen i den venstre Haand).

Paa den typiske, rigt smykkede Gravsten over Kannik *Severinus Olai* († 1564) i *Roskilde Domkirkes* Nordre Korsfløj ses foroven Døden, omsnoet af en Slange, holdende et Timeglas mellem Hænderne, og paa det skønne Gravminde i Domkirkens Nordre Sideskib over den unge *Jacob Friis* af Hesselagergaard († 1564) ses forneden Døden, som skyder et Barn. Stenen i Koromgangen over Kannik *Johannes Henrici* († 1562) er nederst paa Tavlen smykket med et – af en Krans omgivet – Mandshoved med Laas for Munden, vel Tavshedens (Dødens) Symbol.

Vi møder i disse Skulpturer et nyt Motiv, der allerede i det 15. Aarhundredes Slutning var begyndt at dukke frem. Medens Tanken tidligere saa godt som udelukkende var vendt mod Sjælens Frelse, søger man nu ved allehaande Symboler at minde de Efterlevende om Legemets Forkrænkelighed. Vi ser Døden med Timeglas, pegende

paa et Solurs Viser eller et sovende Barn med et Døningehoved og et Timeglas.

I den ornamentale Udsmykning saavel som i Kompositionens Enkeltheder ser vi en Mangfoldighed af Variationer, der ofte vidner om en frisk og ejendommeligt udviklet Skønhedsfølelse. Paa Gravmindet over *Jacob Friis* er det lille fine Vifteornament trængt helt op mod Stenens øverste Kant for mellem Indskriften og Fodrelieffet at give Plads til de prægtigt ornamenterede Slægtsvaaben.

Paa de høje Gejstliges og Adeliges Gravminder indtages Stenens Hovedflade i Stedet for af Indskriften nu ofte af den Afdødes *Billede* i fuld Figur, udhugget i *højt Relief*. Paa Siderne af Cirkelsegmentet ligesom paa Rammens Halvsøjler ses jævnlig Vaaben- og Ahneskjolde. Under Portrættet er da som Regel anbragt den korte paa *Dansk* affattede Indskrift, der omtrent fra Midten af Frederik II's Regering er udført med Versalier (store Skrivebogstaver) eller Kursiv-Versalier. Af disse ofte pragtfulde monumentale Mindesmærker fra Adelen's Storhedstid,^{*)} hvoraf der findes ikke saa faa rundt om i Landets Købstadskirker, ejer *Roskilde Domkirke* flere smukke typiske Sten.

Omkring Ravensbergstenen i Midtskibet grupperer sig en Række prægtige, med legemsstore Figurer udhugne Renæssancesten fra den danske Gravskulpturs bedste Tid, fra Midten af det 16. Aarhundrede, da enkelte Stenhuggere frembragte Arbejder, der i selvstændig Opfattelse kan staa Maal med Forbillederne i samtidig sydtysk Kunst. Vi ser det kraftfulde Mindesmærke over Christian III's Gesandt, „den ærlige og velbyrdige Mand *Franciskus Hispanier*, kongelig Majestæts af Danmarks Herold“, hvor den langs Stenens Sider anbragte Minuskel-Indskrift og Evangelisttegnene i Hjørnefelterne endnu er middelalderlige Reminiscenser. Vi ser det skønne Gravminde over den „ærlige og velbyrdige Frue, Fru *Kirstine Huitfeldt*“ til Førslev („hvis Sjæl Gud have“) med den yndefulde, dybt alvorlige Kvindeskikkelse under Arkaden med de vaabensmykkede Pilastre og det karakterfulde Dobbeltmindesmærke over *Erik Valkendorf* af Glorupgaard og Fru Berete Andersdatter af Alverup („Deres Sjæl udi Himmeriges Glæde lever“). Fra samme Tid har vi i Søndre Sideskib den finttegnede Sten over *Ærkedegnen Stigotus Pors* († 1556), der i Kompositionen og i de ornamentale Enkeltheder har flere middelalderlige Træk. I Midtskibet findes det i kraftigt Relief udhugne brillante Dobbeltportræt af „den ærlige og velbyrdige Mand *Otto Brokkenhus* samt hans kære Husfrue, ærlig og velbyrdig Frue Karen Venstermand til Volderslev“. („Gud give dem en glædelig Opstandelse“).

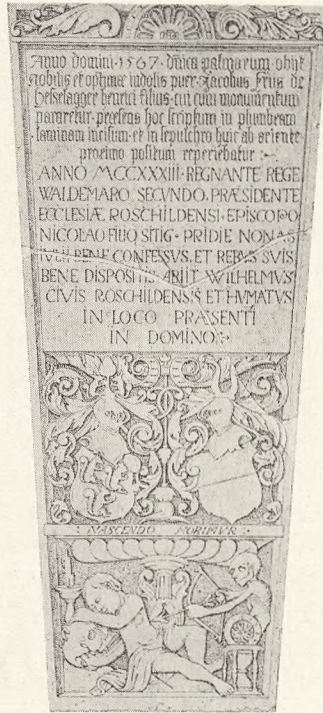
Fra Begyndelsen af det 17. Aarhundrede findes endnu enkelte rigt smykkede monumentale Gravstene. Foruden det ved sin hele Komposition saa overordentlig skønne Mindesmærke over *Niels Hemmingsen* († 1600), hvor vi paa Stenens øverste Flade i en hvælvet Sal ser den berømte Teolog fra et nicheformet Kateder forelæse for sine lyttende Disciple, har vi i Koromgangen den efter samme Plan komponerede, men i Udførelsen langt ringere Sten over Kirkeskriver-Vikar *Christophorus Nicolai* († 1602), hvor vi for første Gang møder en Fremstilling af Kristi Opstandelse, et Motiv, der i samme udførlige Skikkelse findes gentaget paa Gravmindet over Domprovst *Holger Gagge* († 1630) til Førslev og som senere hen paa Monumenterne fra Aarhundredets Slutning i forenklet Form bliver Stenenes væsentlige, undertiden eneste Skulptur.

Fra Slutningen af det 17. Aarhundrede begynder Gravstenene at miste deres monumentale Karakter. Den skulpturelle Udsmykning bliver stadig mere sparsom, me-

^{*)} Her burde jeg have kunnet henvise til Magister *Chr. A. Jensens* længe ventede Værk om Renæssancens Gravstene.

Cunibertus Jacobi † 1531.

Jacob Friis † 1507.

Olaus Andreae † 1527.

Stig Pors † 1556.

Fru Kirstine Hvitefeldt † 1563.

dens Indskrifterne breder sig med bestandig mere vidtløftige Lovord, der berømmer den afdøde for hans fromme Sind og gode Gerninger, som ofte kun eksisterede i Indskriftens Lovprisninger, for til sidst at optage saa godt som hele Stenens Flade.

En god Prøve paa det 18. Aarhundredes sirlige Stil giver Indskriften paa Stenen i *Roskilde Domkirkes* Midtskib over Werner Kaas, den „højædle, velbaarne og mandhaftige Mand, Major Verner Kaas, oprunden af giæv og gammel adelig Herkomst, velartet i sin Ungdom, som Mand med Guds frygt, Dyd og Tapperhed mere prydede end tog Ære af sit Adelskab. De gamle Kaasers Heltemod, som oplevede igen udi ham, drev ham tidlig udi Krigens Skole“.

Vi har gennem Brydningstiden i Slutningen af det 15. og Begyndelsen af det 16. Aarhundrede, den gryende Renæssance, Barokken og Rokokoen, fulgt Udviklingen fra den enkle ornamentale Udsmykning paa de sengotiske Mindesten til det pragtfulde monumentale paa Højrenæssancens Gravmæler fra Adels Størhedstid og videre til den pyntelige alt beherskende Indskrift paa det 18. Aarhundredes jævne Borger-Ligsten. Vi kan følge Udviklingen fra Sten til Sten, og vi møder en Mangfoldighed af Variationer i den ornamentale Udsmykning og i Kompositionens Enkeltheder. Vi læser de latinske og danske Indskrifter og finder mangt et ejendommeligt Udtryk for religiøs Aand og borgerlig Opfattelse.

Samtidig følger vi den sproglige og den grafiske Udvikling. Og af Renaissansens legemsstore Portrætfigurer faar vi ofte en detailleret og paalidelig Kundskab om Klædedragt og Rustning, Vaaben og Smykker, Ahneskjolde og Vaabenmærker.

C. W. Westrup.

Gamle Gravsten ved Klosterkirken i Horsens.

Foto: J. Tholle, 1927.